

REGGELŐ.

Pesten csötörtökön aprilis 5^{kén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

L a u r a.

(Folytatása.)

Laura egy uj érzettel — a' szenvedőkkel jótétnek érzetével, ismerkedett-meg; némán lépdelt Mari mellett, atyja kunyhójánál kezét megszorítá, 's haza indult. A' kunyhóbeli látványon szomorúság fogta-el egész valóját. — Miklósnak nője iránti hű szerelme a' megsértett Lermát hozá eszébe. — „Lerma is ezt tette volna Laurájaért!“ — sohajtá hallatólag, remegve nézván körül, ha nem hal-lotta-e valaki szavait. Kit sem látott, de észre vette, hogy a' titkos hely kapujánál áll. A' kulcsért nyult zsebébe; de mielőtt azt kive-hette, egy fejr alak csörtetett feléje a' kaputól; — az ismeretes öreg volt ez; Laura szobájába sietett, 's csak hamar elszunyadt.

Más nap első gondja vala, reggelit vinni betegeinek. Az orvos már ott volt, 's Miklós gyógyszerért akart indulni, midőn Laura megérkezett, és Miklósnak pénzt adott, hogy kicsinyeinek eledelet 's ruhát vásároljon. Miklós elsietett, — Laura még sokáig mulatott a' fölvidult kicsinyek kedvelt körében.

Laura erkölce naponként nemesbült. Nem volt a' helységben nyomorú család, mellyen ne segített volna; mindenfelé szentként tiszteltetett és szerettetett. — „Hova lelete Ambrozio — gondolá egy-kor — talán örökre elfelejtett? — 's Ambrozio belépett, örvendve, hogy őt kívánt egészségben láthatja. — „Leányom! — mondá öröm-teljes tekintettel — a' helység lakosai halmozott áldást kívánnak reád. Higgy nekem, illy tiszta kívánsatok teljesületlen nem marad-hatnak; — még boldog leszesz!“

„Most is boldog vagyok“ — mondá Laura erőteljesen. „Mit sem kívánsz többet, és szived kit sem ohajt?“ — Laura baljával patakozó könyeit törle, jobbját pedig szívére tevé.

Ambrozio nagyon megilletődött; — mindketten hallgattak. Ambrozio jónak látta Laurát sétára hívni-meg, melly közben el levén érzékenyülve, összefüggő beszédet nem válthattak.

Laura a' forró melegtől, de még inkább keble viharától ellankadván, egy mirtuszbokor alá ment, melynek hűvös árnyékában szokta rendesen szive küzdését csillapítani. De alig tölthete itt egy óranegyedet, midőn Ambrozio hangját hallá, mely őt nevezé. A' viszhang sokfelül visszaadá a' hangot, 's Laura zavarba jött, nem tudhatván, merre induljon.

Ambrozio jött nem kissé zavarodva. — „Talán nincs valami baj?” — kérde Laura szorongva. — „Igen leányom — nagy baj van: gróf Lermát vadásza megsebesíté — éppen most emelik lakodba!”

Laura elhalaványult, 's alélva rogyott egy fához. — „Vedd ápolásod alá kedves leányom! — mond Ambrozio — mig a' seb veszélyesb nem lesz.” — „Ápolni fogom” — mondá Laura, 's nyilsebesen repült lakához, számára legszebb szobáját nyitattá - meg, 's várva várta a' pillanatot, melyben a' gróf előhozatik. — Lerna lassan lépdelt a' lak felé, többektől gyámolítva. Laura zavarba jött, szive sebesen vert, könnyei sűrűn folytak, 's bánatteljesen állt az ajtónál, midőn mellette elvezettetett. Kezeit melljére kulesolá, 's tántorgó léptekkel követte a' sebesített Lermát. A' gróf a' rendelt szobába vitetett, 's Laura szorongások közt várakozott az ajtónál.

Egy szolga jött-ki, 's Laura reszkető hangon kérdezé, ha az orvos veszélyesnek találta-e a' gróf sebet? — A' szolga viszonzá, hogy a' gróf ugyan könnyű sebet kapott, de azért ohajtaná a' major felügyelőnéje ápolását. Laura belépett, 's a' gróf ágyához közeledett. A' gróf fölemelé fejét, 's részvétét köszönte. A' szoba függönyei le valának eresztve, 's Laura a' grófot színt, olly kevésbé láthatá, mint őt a' gróf. Lassanként neki bátorodott, oda nyujtá a' gyógyszerzt, 's miután a' gróf elszunnyadt, Laura elsietett, más nemű gyógyszereket szerzendő.

Ambrozio Laura szobájában ült. Tudakozódék a' betegnek állapotja felől, 's kéré Laurát, hogy ápolását folytassa, mig a' grófnő megérkezik. — „Hát van nője?” — „Igen — felelé Ambrozio — Violantot vette nőül, ki az előtt ujoncz apácza volt.” — „Tehát csakugyan azt?” — mondá Laura, 's kelyhére tekintvén: „o ez felette keserű!” — Ambrozio eltávoztával térdre hullott, és szívének erőt 's békét esdeklett az égtől. Könnyei sűrűn hullottak, 's dult kebelével hagyá-el szobáját. Rózsákat 's illatos virágokat vitt a' beteg számára. A' gróf jobban érzé magát, 's olly nyájassággal beszélt Laurához, hogy ennek félni kelle, hogy magán kívül ragadtatván, felelni képtelen lesz. Leginkább megzavarta pedig a' grófnak neve utáni kérdezősködése: „nevem Laura!” — mondá remegve. A' gróf észre vette megindultát; feléje közeledett, és szelid hangon mondá: „jó Laura, ohajtanám önt fátyol nélkül láthatni; hangja annak em-

lékét hozza szivembe, ki egykor boldogított. Egy hű nőm volt.“ — — E' szavaknál hangja elakadt, 's mialatt Laura kezét fogta, az ajtó megnyilt, 's Violant boszorkodva rohant-be. A' gróf elejébe ment, de Violant a' helyett, hogy gyógyultán örvedene, feddé őt a' megrettenésért, holott olly szentnek (gunynyal Laurára mutatva) társaságában volt. Laura szoborként állt, szenvedni látván Violant gögje miatt szívének egykori bálványát; szólni akart Violantot intendő; ez azonban hozzá intézte gunyszavát, kérdezvén: ha szentnek lenni terhes volna-e? Laura reszketett keble viharában, de ismét lecsendesült és szerény udvarisággal felelé: „nem olly nehéz asszonyom! mint önmagán uralkodni, 's boldog napokban a' boldogtalant meg nem vetni!“

A' nélkül, hogy Violant feleletére várt volna, a' kertbe sietett, 's ott lappangott, míg a' grófi család el nem hagyta csendes lakát. Keserves volt e' nap Laurára nézve; ő ismét látá Lermát, de mi-képp? — minő körülmények közt? — az rá nézve örökre elveszett, 's e' mellett boldogtalan! — Csak, kinek szerelme határtalan, képzelheti a' keservet, melly Laura szívét marczonglá.

Az éjjél még szabad ég alatt érte Laurát; az éji hűvös lég jótékonyan hatott valójára, 's a' patak moraja különböző eszméket támasztott lelkében. Most lassan, majd sebesebben járdalt az akácok árnyában a' szerint, mint melljének viharja dulongott vagy csillapult. Éppen szobájába indult, midőn hangazengzet rezge fülébe; — egy győpágyra ült a' hangnak merről jöttét kénlelendő, 's egészen átengedé magát a' kellemes érzésnek, melly most belsejében keletkezék. Előbb panaszló hymnusz hangzott, utána reménydal kezdődött.

Laura szíve a' hanga által némileg nyugodt lett; fájdalma reménynyé változott; — azonban a' fák homályából egy magas alakot látott feléje lépdelni. Egész valójában megborzadt ugyan, de nem futott-el, bármi következnek is reá; — iszonyúbb ugy sem lehetne szeretett Lermájának elvesztésénél. Az alak néhány lépésre hozzá megállott. Hosszú fejről öltöny folyt-el testén, ugyan azon képletekkel cifrázva, mellyek a' titokteljes hely kulcsán valának láthatók. Laurát követésre inté, ujját szájára tévé jelül, hogy hallgatnia kell. Laura készséggel követé a' kerten keresztül a' titkos helyig. Az ajtó megnyilt, 's ők bementek. — Laura remegve 's tántorogva követte vezetőjét, ki észrevevén szorongását egy padra ültette, 's míg magához jött, fel 's alá járdalt. Laura felocsúdván, gyors léptekkel siettek egy illatozó gyümölcsösön keresztül, melly itt ott pislogó lámpák által nyert némi kétes világot. E' gyenge világ elragadó alakot kölcsönözött a' körüli tárgyoknak, 's Laura azt hitte, hogy az eliziumon vezetetik keresztül; majd a' gyümölcsösnek végén szokot-

lan fény lépé-meg. Egy hosszú csarnok mutatkozék, gazdagon ki-
világítva; végén tisztán lehele látni egy kicsiny fekete márvány
kápolnát, korintheta oszlopsorozattal. Laura a' nagy világosság miatt,
semmi tárgyat sem vehete-föl; dobogó melljel közeledék a' kápol-
nához; a' fény mindig kisebbedett; a' kápolnában mérséklett kel-
lemes világ volt. Ünnepeyes hangzengzet rezge feléje a' kápolna
beisejéből. A' feje alak kezén fogta a' reszkető Laurát, 's a' mér-
séklett világú oszlopszaton a' kápolnába vezette. Az első tárgy, mely
szemébe-tünt, gróf Lerma volt, ki mély bánatot mutatva egy fejér
koporsónál térdelve kezében egy kicsiny képmást tartott, melyet a'
legbensőbb érzettel nyomott majd ajkához, majd szívéhez. Az alak
közelebb vezette Laurát; 's már csak néhány lépésre volt férjéhez
és bámulva ismervén-meg saját képmassát, érzéketlen rogyott-le.

A' nap már jól fölhaladt, midőn fölébredt; ágyában levetkőzve
feküdt, 's kétes volt, ha álom vala-e, vagy való, a' mit látott. Reg-
geli sétáját a' kertben tevé, 's a' kápolna ajtaját nyitva látá. Az uj-
ságvágy bemenni készte ugyan, de ez uttal legyőzte kíváncsiságát,
's nyugottan folytatá sétáját. — Midőn a' leveles kunyhóhoz köze-
ledett, láthatlan kezek myrtusz-koszorút tettek fejére — „Isten! —
kiáltá elragadtatva — való-e ez? megkísértetvén álhatatosnak ta-
láltattam!” — A' koszorút szívéhez nyomá, 's érzeményeinek dicső
elragadtatásában hallgatott.

Boldog — kimondhatlan boldog volt most Laura, midőn jó
tetteinek dicső következményét látta, 's magát a' tömérdek visz-
ontságokon túl lenni érzette.

Mari ezen multakról elmélkedésekkel foglalkozva találta Lau-
rát, 's jelenté, hogy Ambrozio kocsit küldött érette, mely őt a' mad-
ridi monostorba vigye, hol betegen fekszik. — Homályos emléke-
zet foglalta-el valóját; iszonyt érte magában a' főváros iránt; de
hirtelen levitva azt; — koszorúját, kelyhét 's más kedvelt holmiját
kocsiba vette, 's elúta, — elhatározván, hogy szeretett magá-
nyába gyalog térend-vissza.

Ambrozio valóban beteg volt; de Laura ápolása alatt, néhány
nap mulva, annyira jobban lett, hogy a' mirtuszkoszorú elnyertén
nyert örömét közölhette Laurával.

Mihelyt Ambrozio fölgyógyult, Laura esdeklék, engedné viz-
szatérni majorjába. Ambrozio darabig biztatta; végre így szólt hoz-
zá: „Leányom! a' pillanat jelen van, melyben engem, monostort
és majort el kell hagynia. A' láthatlan lény olly jutalmat határozott
önnek, mely legmerészebb kívánatait is fölölmulja. Visszatérend a'
nagy világba; de követnie kell szíve nemes érzeteit; Laura soha el

ne felejtse, minő békes volt mint szerzetes, 's Laurát a' visszaemlékezés soha gyűlölséges érzésre ne gerjessze.“

„Atyám! — zokogá Laura — engedje, hogy szerzetes maradhassak; boldog magányomban nem kell érzeteimmel küzdenem; az elmúlt bohóságokra visszaemlékezés itt nem fog megpirítani, — a' szív érzeteivel ama békes völgyben ismerkedtem-meg; szívem oda vonz; engedjen oda visszatérnem.“

Ambrozio hallgatott; végre határozottan jelenté, miképp' az lehetlen. — „Ön jó lélek — mondá illetőde — kísérje önt nemtője; töltse-be szívét újabb örömeikkel, 's tanítsa-meg olly erény-nyel élvezni a' jó napokat, minővel türte a' kedvetleneket.“

Az est közelgett. Ambrozio karjára fűzé Laurát, 's kastélya kapujáig vezette.

Laura alig vette észre hollétét, 's azonnal fájdalmasan kiáltá: „ne hagyj itt atyám! csak itt ne, hol Violant uralkodik, 's Lerma szenved.“

„Mit se félj!“ — mondá Ambrozio, 's mielőtt tovább gondolkozhatott, a' kapun bevezette. Laura reszketett; 's Ambrozio magán kívül vitte őt szobájába, hol nem sokára ismét magához jött. Egy futó tekintetet vete szobájára, 's rendkívüli kellemes volt meglepetése, midőn minden bútort régi helyén látta; miből gyanítá, hogy az óta szobáját nem lakták. — „Milly jó Lerma; — Violant nem itt lakik!“ — mondá örömkönyektől csillogó szemekkel; 's bútorait rendre nézdelvén Lerma képmását magához vette, ajkához nyomá, 's rimánkodott Ambroziónak: engedné azt magával vihetni.

Ambrozio nagyon megilletődött; látta, mennyit szenvedett Laura, Lermától távulléte alatt; csudálta magas lelkületét — kezét megszorítá, 's mondá: „többé nem fogja ön e' szobát elhagyni.“ — „De igen; visszamegyek; kíváncsiomat már megnyertem, mert egyszer még itt lehettem. — Ambrozio! igaz e, hogy Lerma Laura vagyok? igaz-e ez, vagy új csalódás?“ — 's kezét szívére tévé merően nézett Ambrozióra, ki könyezve felelé: „igen, ön Lerma Laura; a' kísértet órái elteltek, fordítsa hasznára a' tapasztaltakat!“

(*Vége következik.*)

HAZAI HIRLELŐ.

Váczi árvíz. A' rendkívüli tél borzasztó következéseket szült nálunk is. A' Duna jege alig kezdett indulni, már is jelt adott, miképpen kelljen rettegni a' kikerülhetlen veszélytől. Mart. 12-kén már városunk alsó részének lakosai kitakarodának veszély-környezte lakukból, 's feljebb hordák házi bútoraikat; azonban másnap ugyan mart. 13-kán ejszakának idején borzasztó sebességgel lépé meg váratlanul a' városnak alsó, felső, és dunaszéli részeit, 's azokkal együtt, kik az alsóbb részekről bútoraikat 's élelmeiket feljebb ra-

kák, a' hirtelen árvíz által kiöntetve lakaikból kiszaladni kéntelenek. Házi butoraikat, 's élelmeiket meg nem szabadithatva kiki csak élete megtartásáról gondoskodott. Másnap egymás után kezdettek omlani a' házak, 's hiteles öszveírás szerint 230 háznál több lett áldozata a' dühöngő vízőzónnek. — Az 1775-dik évi árvizet sokkal felülhaladá, mellyen kívül nagyobbra sem ember, sem évkönyv nem emlékezik. Köszönettel tartozunk t. járásbeli szolgabírának Parniczai Parniczky Eduard urnak, ki emberszerető szívvvel a' hely színén egész éjjel viradtig jelen volt, czélirányos rendeleteket adott a' városi érdemes tanács tagjainak, és élete kockáztatásával segíté elintézni a' kétségbe esett lakosok szomorú állapotját — úgy szintén Haniss Razmány ur kápt. uradalom tisztartója, Vadas Pál ur városi gyámatya, Vakker Mátyás mézesbáb sütő, Pauer János püsp. uradalmi irnok, és Morlin János siket némainitézetbeli tanító urak emberbáratl részvétellel tüntek-ki; kik szintén egész éjjel az omladékokkal fenyegető házak közül segíték kivezetni embertársaikat, 's vagyonaik szükségesbb részét. A' károk ezerekre mennek; a' szűkölködő néptömeg siralmas jajgatása szívet rázó volt, mellynek némi könnyítésére valamint p. Vác városra bírái segedelemről gondoskodtak, úgy fő tisz. Balogh István a' székes egyház éneklő kanonokja 200 ftot v.cz. osztatott-ki azonnal az éhelhalással szemben álló szerencsétlenek között. A' Balla Károly igazgatása alatt levő magyar színésztársaság e' szerencsétlenek számára „Hussziták Naumburgnál“ igen jól választott darabot játszá-el, 's nemes lélekkel ajándékozá e' játék jóvedelmét a' károsult lakosoknak, 's a' szomorú helyezethez képpest számos közönség jelenvén-meg, 343 ft. v.cz. jött-be e' nemes czéira. Illy emberszerető honfiak rokon keble a' tömérdek károsulttaknak elroncsolt sziveiket hála érzetre méltán buzditják.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Dunahidunk. — Alig multak-el a' gyász-napok, alig lehete az utszákon szabadon járni, Pestnek lakosait egy más ujság foglalataskoltatá 's csodíté össze. Van itt ugyan is egy fektelen, rakonezatlan agg legény, ki bár tömérdek szülöttnek nemzője már, nyakát a' párosodási igába hajtani még is vonakodik; és inkább kősz évenként korlátatlanságokra vetemedni, mintsem a' józan ész tanácsára ügyelve, valamely állandó, hozzá hű társsal egyesülni akar. Ezen makaczsága folyó éven különösen korlátlan volt, 's tömérdek bajt és jajt okozott. De mit használt neki? minden duzzadozása mellett is végre engedni, 's az évenkénti igát elfogadni kénytetett, melly martius 31-kén délesti fél hatra csak ugyan nyakára rakatván, a' kíváncsiaknak tarka seregét hordozni kényteték. Nem lesz szükség említenünk, hogy ez agglegény a' Duna, és igája a' hid, melly a' nevezett napon 's órában elkészülve megnyittatván az ohajtva várt két városi közösködést ismét helyre állítá. Hidunk illy késő beállításának nyoma alig ha található. Ő cs. k. fönsege István főherczeg ment legelőszer keresztül a' hidon; a' tömérdek nép zajos „éljen“ kiáltozással fogadá és messzire kíséré a' veszélyes napokban olly dicsőleg kitüntetett kegyességű főhercezet. Budán a' hidfőnél több izbeli taraczk-lövések egyesültek az örvendő néptömegnek öröm-tolmácsaival. Nem is emlékezünk, hogy hidunk az ujjab időkben illy öröm-kifejezéssel nyittatott volna meg.

Minthogy éppen a' hidról szólnunk, olvasóinknak egy része talán szivesen veendi, ha azon időt is közöljük, mellyben Budapestet az első hajóhid összeköté. Az 1827-ben megjelent „Wegweiser für Fremde und Einheimische durch

die k. ung. Freystadt Pest“ 23-dik lapján ez olvasható: 1709-ben köttetett Budapest egy hajóhid által össze; minthogy az előtt csak repülő hidon történtek a' közlekedések. Azonban Casparus Ursini Vellii de bello pannonico etc. pag. 27. 53. és 54. munkája szerint már Ferdinand parancsára készült egy ily hid; Tolii Jakab leveleiben 200-dik lapon hasonlóan van említés, egy, már előbb fenállott hajóhídról. Legalább az 1638-ban, sőt korábbi esztendőkenis kijött képes könyvekben található Pest városa rajzain már látszik hajóhid.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Uj világ. A' „Globe“ czimű angol folyóiratba bizonyos tengeri utazó következő czikket iktatott. — A' déli tengeren szokatlan tűnemény mutatkozik, melly uj-déli-Valesunkat még fontosabbá teszi, mint eddigelé volt. E' fontos helynek közelében egy hatodik földrész alakul, még pedig mintegy szemünk láttára. A' déli tenger szinte 50 hosszúsági foktérén 's ugyan olly szélességen tengerből kibuvó szigetek által borittatik-el. Ezek kalárisponkokból képeződnek, mellyek a' mérhetlen mélységből szakadatlanul duzzadnak - fel. Az ily kaláris tömegek összefonódásából lassanként szigetek alakulnak, mellyeknek földjét részint madarak, részint a' tenger látja-el növény magokkal. Ha a' viz ez uj szigetekről leköltözött, legbujább növényélet serdül-fel térein, 's egy naponként nevedő térnek közép pontjává lesz. A' természet óriási ereje e' tájon szerfelett munkásnak mutatkozik, 's ha szokott uton nem boldogul, tenger alatti vulkánok kirontásához folyamodik. Neuseeland déli részétől a' Sandvich szigetek éjszaki sarkaig fedve a' tenger ily uj szülöttekkel, mellyek egykor a' művelődés középpontjává válhatnak.

KÜLÖNFÉLE.

Méh-tolvaj. A' „Gazette des Tribunaux“ egy férjfiúról tesz említést, kinek igen nagy méhese volt, melly ön vallomása szerint egy titok által szaporodott; mert egész vidékből összelopta a' méheket, de e' gazsága soha fel nem fedezteték. Azonban a' közmondás: „addig uszik tők a' vizen, míg elmerül“ — rajta is beteljesedett. Midőn ismét próbát tőn, olly népes 's nehéz kast talált elesipni, melly lépteit nagyon hátráltatá; mind e' mellett is haladt. Hamarabb haza juthatás végett kurtább utat akart választani; azonban egy fal tartóztatá-fel, mellyen keresztül kellett szöknie: de a' falnak felső párkánya leomolván ő vele együtt földre zuhant. Ez még kis baj lett volna; de esése közben beszakítá fejével az ócska lepedőt, mellybe a' kast takará. Ezerenként rohantak most szegény ördögére a' felzaklatott méhek. Hiába hencsergett az ujonan felszántott földön; hiába zuzott, csapott agyon ezreket; az élők folytonos uj dühvel támadák-meg, 's csipést csipésre halmozának fején, szempilláin, ajkain, állán; bebujtak orra lyukaiba, ruhái alá. Fájdalmában felszökött, egy bozótosban keresett menedéket, gallyakkal védé magát; de sükeretlen! — ellenségeinek minden szurása uj kín volt. Kétségbe kezd esni, bösz hevében egy tóba szökik, az egyetlen védhelyre, hova üldözői nem követhetik. Midőn a' méhek elszéledtek, ismét előjött: de még csak most kezdődtek kinjai. A' börgyuladás, mellyet a' viz némileg gátolt, kifejlett; egész bőre felpuffadt, mint egy léggömb, és szerencsétlenségének nevelésére még szemei is annyira bedagadtak, hogy semmit sem látott. Testi fájdalmai mellett most lelki szorongás 's azon félelem is gyötré, hogy tette felfedeztetik: 's így nejét, ki mindenfelé kereste, szabadító angyalnak tekinté, midőn rá

talált. Tettének nyomát is semmivé akarta a' derék nő a' kertfalnál tenni: de sikeretlen. A' méhek zavartatásukért nem eléglék ön boszújokat, azt még nevelni 's tökélyessé tenni is akarák. A' megkárosított méhes gazda másnap méhesében anarchiai forrongásokat tapasztalt; a' honiak és idegenek között, melyek erővel betolakodni akartak, véres esaták támadtak, míg némelyek szokatlan irányban sebesen szálltak-el, 's majd ismét mézzel terhelve tértek vissza. Utánok mentek, 's holt méhekkel fedett esatateren arcz, kéz 's lábnyomokra találtak az ujonan feldult földben. A' nyomok gyanút gerjesztének, bírót hívtak; nyomozások tétettek 's a' corpus delicti csakugyan nem sokára a' bűnös testén százszorozva találtatott-meg.

EMLEKMONDÁS.

Puhaság.

A' nemes és bátor lelkek, kik harcra születtek,
Fegyveriket, mikor a' vérnek mezejére kiállnak,
Férfji vitézséggel szokták forgatni: ha megszűnt
A' harc, hiv szem előtt tartják mindenha, 's megőrzik
A' lassan 's titkon rágódó rosda fogától.
Bár olaj-ágak alatt legyenek, vigyáznak előre
Háttra; mi történhet, forgatván gyakran eszökben.
Sok szomorú példák mondják: a' csendes időnek
Édessége hamar puhaságot szül 's veszedelmet.

VIRÁG.

Nyugtalan-ság. — Az emberi nemzetben legnagyobb a' nyughatatlan változás és fenekedő háborúság; egyik a' másiknak rágó ferge és halála.

FALUDY FERENCZ.

Jó társaság. Semmi a' lelket ugy nem ékesíti, semmi a' kétkedötés rosza hajlót ugy vissza nem vezeti a' jóra, mint a' jóknak társasága. Ez lassanként ereszkedik-le a' kebelbe, és parancsna erejével bír; sokszor kíván hallatni, nézetni sokszor; maga a' bölcsnek közelítése segít. Van mit tanulni nagy férjfiútól, bár hallgasson is. Nem is olly könnyű megmondanom miként, mint azt érintenem, hogy használt. A' piczi állatokat, mond Phaeton, midőn marnak, nem érezzük; olly vekony és hatalmas erejek. Daganat jelenti a' marást, 's magában a' daganatban semmi seb nem látszik. Ezt találod a' bölcs férjfiúnak társaságában: fel nem leled ugyan, hogyan 's mikor használt, de hogy használt, ez egyet felleled.

SENECA után B. F.

Szórejtvény.

Sok helyen láthatál
Főképp' leányoknál;
Leginkább farsangban
Divatozom bálban.

Sok vitéz emberen
Találhatsz nem gyéren,
Vég-betűmet vedd-el tőlem
'S jeles megýenk lesz belőlem.

S. Karolina.

Előbbi rejtvény: Öröm.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.